Paul I:s död.

(Af Aelxander Dumas).

(Slutet.)

— Rädda min bror, rädda kejsarinnan, jag begär ingenting annat! ropade Alexander.

— Har jag makt att göra det? Gäller inte befallningen för dem lika väl som för er? En gång i fängelset, hvem säger er då, att inte inställsamma hofmän, i det de tro sig tjäna kejsaren, skola gå hans lönskan till mötes. Dessutom, ifall ni antar mitt erbjudande, så räddar ni inte blott storfurstens och kejsarens lif, utan till och med er fars.

— Hvad menar ni?

— Jo, att Pauls regering är så tryckande, att adeln och senaten bestämt sig för att göra ett slut på den med alla till buds stående medel. Ni vill ej veta af en abdikering, kanhända, ni i morgon blir tvungen förlåta ett lönnmord.

— Palhen! utropade Alexander, kan jag då inte få träffa min far?

— Omöjligt, ers nåd, det är absolut förbjudet att låta er komma in till honom.

— Och hans lif är hotadt?

— Ryssland sätter blott sitt hopp till er; och om vi måste välja mellan en dom, som bringar oss i fördärf, och ett brott, som räddar oss, så välja vi brottet.

Palhen tog några steg mot dörren.

— Palhen! utropade Alexander och häjdade honom, i det han drog fram ett litet krucifix, som hängde om hans hals. Palhen! svär mig vid detta kors, att min fars lif ej är i fara och att ni offrar ert lif, om så behöfs, för att rädda honom.

— Ers nåd, jag har sagt hvad jag bör. Betänk det, medan jag betänker den ed ni begär jag skall afgifva.

Vid dessa ord bugade Palhen sig vördnadsfullt, gick ut och ställde vakt vid dörren. Därpå begaf han sig till storfurst Konstantin och kejsarinnan, men delgaf dem blott ordern, utan att vidtaga mått och steg som hos Alexander.

— — — —

Klockan var 8 på kvällen, då Palhen skyndade till grefve Talitzio, där han fann de sammansvurne sittande till bords. Han öfverhopades med massor af frågor.

— Jag har inte tid att svara er annat än att allt går bra, om en halftimme få vi förstärkning.

Palhen skyndade därpå till fängelset.

Alla dörrar öppnades för honom i egenskap af Petersburgs guvernör. Då han, omgifven af soldater, kom in i cellerna, trodde fångarna att antingen var stunden kommen, då de skulle förvisas till Sibirien, eller också skulle de sändas i ett värre fängelse. Det sätt, hvarpå Palhen befallde dem att gå ned i sladarna, stärkte deras senare förmodan. De olyckliga ynglingarna lydde; vid porten väntade dem ett gardeskompani och i vild galopp fördes de bort.

Mot förmodan stannade sladarna inom tio minuter på gården till ett magnifikt hus; fångarna fingo stiga ur, porten bakom dem stängdes, soldaterna stannade utanför, och endast Palhen följde dem.

Utan att förstå något af hvad som passerade följde fångarne honom lydigt. Då de kommo in i rummet, som låg närmast det, där de sammansvurne befunno sig, lyfte Palhen på en kappa, och blottade därmed en hop värjor.

Förvånade lydde fångarna order och spände på sig värjorna. Palhen öppnade dörren, och nu varsebleffvo de nyanlända de vänner, som de trott sig för alltid skilda från. Med glasen i hand hälsade dessa de inträdande med ropet: "Lefve Alexander!" Med några ord delgaf man dem förslaget om ett kungamord, det mottogs med glädjerop. Icke en enda vägrade sitt bidrag i den förfärliga tragedi, som nu skulle komma att utspelas.

Klockan var 1 på natten, då de sammansvurna till ett antal af omkring sextio tågade ut från hotell Talitzin, insvepta i stora kappor och styrde sina steg mot Sankt Mikaelspalatset.

Inkomna på gården delade de sig i två grupper; den ena anförd af Palhen gick in genom en särskild dörr, som grefven brukade använda, då han ville besöka kejsaren utan att bli sedd, den andra anförd af Zubow och Benningsen gick med Arkamakow som vägvisare till stora trappan, där de utan hinder kommo fram, ty Palhen hade låtit utbyta alla posterade soldater mot sammansvurna officerare. Då de kommo in i galleriet funno de en till soldat förklädd officer.

— Hvar är kejsaren? frågade Zubow.

— Han gick in till sig för en timma sedan och troligen ligger han redan, svarade officeren.

Som vanligt hade Paul tillbringat aftonen hos prinsessan Gagarin. Klockan elfva hade han kommit tillbaka till palatset, genast dragit sig tillbaka till sina rum, och snart insomnat i trygg förtröstan på Palhen.

Samtidigt hade de sammansvurna kommit in i rummet utanför antichambern och Arkamakow knackade på.

— Hvem är det? frågade kammartjänaren.

— Arkamakow, hans majestäts adjutant. Jag kommer för att aflägga rapport.

— Ers excellens behagar skratta. Det är ju midnatt.

— Sesså! Det är ni som är virrig, klockan är sex på morgonen. Öppna genast, så att inte kejsaren blir ond på mig. Jag är tjänstgörande, jag befaller er.

Kammartjänaren lydde.

Med värjan i högsta hugg störta de sammansvurne in i antichambern, kammartjänaren flyr förskräckt bort i ett hörn, men en polsk husar, som var på vakt, ställer sig framför dörren. Till slut öfverguiven och tillgaten [illegible] hade jag ingen mer än mig själf att fördärfva, brinner af och i samma ögonblick har den man, som timmen förut härskade öfver 53 millioner människor, ingen enda försvarare.

Genom skottet hade Paul blifvit fullt vaken, hoppat ned från sängen och sprungit bort för att öppna en liten lönndörr, som ledde till kejsarinnans våning, men tre dagar förut hade han i ett ögonblick af misstanke låtit spika igen dörren. Då föll hans tankar på fall-luckan och han skyndade bort till den, men då han var barfota, lyckades han icke öppna den.

I samma ögonblick föll dörren in i rummet. Zubow gick raskt fram till sängen, men den var tom.

— Vi äro förlorade, han har kommit undan.

— Nej, sade Benningsen, han är här.

— Pahlen! skrek kejsaren, som såg sig upptäckt. Hjälp mig, Palhen!

— Ers majestät, sade Benningsen, ni anropar förgäfves Pahlen. Nu är ni tillfångatagen i kejsar Alexanders namn.

— Men hvilka äro ni? sade kejsaren, så förvirrad att han ej kände igen dem i nattlampans svaga sken.

— Hvilka vi äro? svarade Zubow, presenterande honom abdikeringsordren. Vi äro sända af senaten. Läs det här papperet och uttala dig sedan om ditt eget öde.

Då kejsaren läst en tredjedel häjdade han sig, lyfte upp hufvudet och betraktade de sammansvurne.

— Men hvad har jag då gjort er, store gud! eftersom ni behandlar mig så här?

— Ni har i fyra år tyranniserat oss! skrek en röst. Kejsaren läste vidare. Allt fler och fler beskyllningar, allt fler och fler skymfande ord sårade honom, vreden hade nått sin gräns, han glömde att han var ensam, naken, obeväpnad, omgifven af män med vapen i högsta hugg; han kramade häftigt ihop papperet och slängde det på golfvet.

— Aldrig, sade han, aldrig, hellre döden! Vid dessa ord gjorde han en rörelse för att få tag i värjan några steg ifrån honom.

I samma ögonblick anlände den andra gruppen, som mest utgjordes af unga adelsmän. Genast vid inträdet rusade en af dem på kejsaren, fasttog honom, brottades och slog honom till golfvet; men stötte i det samma omkull lampan och skärmen, kejsaren uppgaf ett hemskt rop, ty han fick ett svårt sår, då han föll. Man störtade sig öfver honom; i mörkret genljödo gälla och dofva skrik och klagorop; ett ögonblick lyckades kejsaren slita bort handen, som trycktes mot hans mun, och utropade:

— Mina herrar, förskona mig, låt mig åtminstone få tid att bedja!

Det sista ordet var knappt hörbart, ty en af officerarne hade tagit af sig sitt skärp och dragit åt det kring kejsarens midja, man vågade nämligen ej strypa honom om halsen, ty det måste se ut som han dött en naturlig död.

Klagorop och rosslingar dogo snart bort, och då Benningsen kom in med ljus var kejsaren död.

Medan man i all tysthet stod och betraktade den döda kroppen, hördes ett buller utanför, det var kejsarinnan som märkt alla rop.

De sammansvurna fattade mod och förresten var dörren stängd för henne, så väl som för Paul. De fingo därför god tid på sig att fullborda sitt verk.

Man förde kejsarens liflösa kropp bort till sängen. Då först inträdde Palhen, vid åsynen af sin härskare stannade han vid dörren, bleknade och måste stödja sig mot väggen.

— Ja, nu mina herrar, sade Benningsen, är det tid att betyga den nye kejsaren vår vördnad.

— Ja, ja, skreko alla på en gång. Låt oss hylla kejsaren. Lefve Alexander!

Under tiden hade kejsarinnan Maria, som hört bullret fortfara, tagit en omväg för att komma till våningen; men i ett angränsande rum mötte hon löjtnant Pattaroski med trettio man under sitt befäl. Enligt order spärrade han vägen för henne.

— Förlåt, ers majestät, sade han bugande, men ni kan inte komma längre.

— Känner ni mig då inte? sade kejsarinnan.

— Jo, jag vet, att jag har den äran att tala med hennes majestät, men det är just hennes majestät, som inte får passera.

— Hvem har befallt det?

— Öfversten.

— Åh, ni skulle bara våga lyda den befallningen! och därmed gick hon närmare soldaternafi men de korsa gevär och spärra vägen.

I samma ögonblick kommer huller om buller de sammansvurna ut ur Pauls rum skrikande:

— Lefve Aleander!

Benningsen kom i teten, kejsarinnan bad honom bevekande att få komma fram.

— Ers majestät, sade han, allt är slut.

Vid dessa ord föll kejsarinnan afsvimmad ned på en stol, men Benningsen öfverlämnade åt hofdamerna att ta hand om henne och fortsatte till nedre våningen, som var Alexanders. Han hade hört allt, men Palhens soldater utanför dörren hade hållit honom afspärrad. Ropen:

— Lefve kejsar Alexander! sade honom att allt var fullbordadt.

Han varseblef Palhen, som kom in bland de sista.

— Åh! Palhen, så min historia börjar. Men begriper ni inte, att de komma att säga, att det är jag, som dödat min far.

— Ers majestät, tänk i detta ögonblick blott på en sak. Följ mig genast, ty minsta dröjsmål kan förorsaka de största olyckor.

— Gör med mig hvad ni vill, här har ni mig, sade Alexander.

Palhen, lånade kejsaren med sig ned till en gen af hvad han tog sig till. Vanligen hade vi I nas plats och vagnen med Rysslands nya öde inom sina väggar föres i galopp mot Vinterpalatset.

På Amiralstorget fann Alexander gardesregementena uppställda.

— Kejsaren! Kejsaren! tillkännagaf Palhen och Zubow med ljudlig röst.

— Kejsaren! Kejsaren! skreko de båda bataljonerna, som eskorterade vagnen.

— Lefve kejsaren! ropade med en röst alla regementena.

Han störtade fram till vagnsdörren och släpade ut kejsaren blek och tillintetgjord. Han följde dem och man svor honom trohet med en hänförelse som tydligt visade kejsaren, att brottet endast varit en uppfyllelse af allas önskan.

Följande dag svor kejsarinnan sin son trohetsed, då hon väl insåg situationen kräfva att hon afstod från alla anspråk på kronan.

Läkarne förklarade att Paul dött af ett slaganfall. I fem dagar stod han på lit de parade; enligt etiketten måste Alexander flere gånger aflägga besök vid den dödes kista, och för hvarje gång såg man honom gå därifrån blek och häftigt gråtande. De sammansvurne blefvo också så småningom aflägsnade ifrån hofvet; endast Palhen hade bibehållit sin guvernörspost, men för kejsaren var åsynen af honom ett riktigt samvetsagg, och han begagnade första tillfälle att aflägsna honom.

Det tillgick sålunda:

Några dagar efter Pauls död utställde en prest en helgonbild, som han påstod sig ha fått af en ängel. Nedtill på bilden stod: Gud skall straffa alla Paul I:s mördare.

Då Palhen fick veta att folket vallfärdade massvis för att se helgonbilden, bad han kejsaren att få göra slut på prestens intriger, hvilket beviljades. Presten dömdes till spöstraff, och midt under pinan bekände han, att han handlat på kejsarinnans befallning och att man skulle finna precis en likadan bild i hennes bönkammare. Efter denna förklaring lät Palhen öppna kejsarinnans kapell och fann verkligen den utpekade bilden, som han genast lät aflägsna. Den förolämpade kejsarinnan sökte genast upprättelse hos sin son, och denne, som ingenting hellre såg än att få en anledning att aflägsna Palhen, gaf genast en minister order att å kejsarens vägnar befalla grefve Palhen att dra sina färde.

— Jag väntade mig just det, sade Palhen leende, och jag har redan packat.

Timmen därefter hade grefve Palhen skickat kejsaren sin afskedsansökan och samma kväll befann han sig på väg till Riga.

"Stor-Kain" och "Lill-Kain".

Af Olof Högberg.

En hög och brant bergås mot söder lade en tung och lyster skugga öfver hemmanet nere på den starkt kuperade sluttningen mot ån, hvilken smög fram i krokar nederst i dalfåran, omhägnad af al och vide. Det var sista återstoden af en förtida flod, en "postglacial"-älf, intygad af de mer eller mindre upplösta niporna och stundom återkommande i stark höst- eller vårsvämning öfver Starr- och Kattfotalandet på dalens flacka botten, flodens gamla bädd.

En tung och dyster skugga — den lade sig lifslång och vemodsfull öfver människans lynne. Mitt ljusaste minne från detta eviga skumrask, där människorna ständigt erforo kvällning, var ett härligt syskonpar af rönnar, växande stam vid stam nere i backsluttningen nedom gården. Under deras eviga, i midsommarprakt hvitblommiga kronor, som sammanflätade sig, hade far byggt en lekstuga åt sin barnskara.

Där satt jag en dag och trälade med bibliskan i vanlig andelös oförståelse täflande med kråkslanerna, som slogo sin torra drill i alla väder på hässjans stång. Då kom mor och ropade åt mig med glad och rörd stämma, att människor hade kommit till gårds af det Herrans folk, som härstammade från Abraham, Isak och Jakob. Undra icke på att hon var glad och rörd. Dittills hade hon endast fått läsa och begrunda om det folket, men nu, i nittonde seklets år 63, hade detta folk på sitt tåg genom världen hunnit fram till den ensliga gården och kunde ses med seende ögon.

Sanningen att säga kunde jag i häpna tvärhasten ej fatta annat än att Abraham själf kommit till gårds med Isak och Jakob. Hvad mer att bibliskan i min hand upplyste om de patriarkernas död och begrafning för länge, länge sedan i thet gambla testamentet. Jag kom in och väntade att få se tre märkliga främlingar, men fick i sället se bara två, en äldre man och en gosse, men märkliga nog för mina ögon.

Den äldre var en rödhårig, skarpt kroknäsig, plymunt och hvassögd fuling, med ögonen till hälften ur hufvudet. Han satt framför den uppslagna kramskäppan och fäktade med långa, magra händer, klädd i en fasansfullt lång "skörtrock" neröfver de grådammiga stöflarna med otäckt långa och tvärhuggna stöfvelfötter. Han omtalade på brutet språk sina rörande öden som landsflyktning från det olyckliga Polen, som då låg sargadt under den ryska dubbelörnen — nej, låt mig säga knutpiskan, ty detta vapens härjningar öfver sina olyckliga offer hade vi nog med all grämelse sett i en mycket spridd folktidnings drastiska bilder. Undra icke då, att mannen vid kramskäppan, så tarflig och ful han syntes, hjärtligt undfägnades gå ut, och i kanslat att ännu [illegible] det stora gudsegendomsfolket i gamla testamentet.

Den yngre, en liten svartögd pojke med listig, spejande och spefull uppsyn, var ingen mindre än Kain, och detta fann jag i sin ordning. Just sådan hade jag föreställt mig Abels baneman, och nu stod han där lifslefvande framför mina ögon genom något underverk. Det var "Lill-Kain", såsom det gängse namnet blef i bygden på den olycklige polske flyktingens gosse. Det föreföll nog mig och mången sällsamt att gossen fick ett så mordiskt namn. Hans pappa hette visst något ännu besynnerligare, som ingen kunde utsäga, och så fick han heta "Stor-Kain".

Nu hade "Stor-Kain" och "Lill-Kain" gått från gård till gård och öfverallt haft afgjord framgång med kramskäppan, de polska olyckorna, de bibliska anorna. Det var nya saker alla tre. "Stor-Kain" och "Lill-Kain" råkade vara de förste, som trädde in på den nya, välvilligt öppna, hjärtefromma och omisstänksamma marknaden. Den illfyndige skrattar åt denna fårmarknad, tycker kanske att den var värd att klippas inpå ullen. Nåja, den blef så, och själf har jag också äran räkna mig till de klippta fåren. Kan det vara någon till nöjes så gärna, men andra bibliska flyktingar, som kommo efter dessa föregångare hade lagom anledning prisa dem.

"Lill-Kain" bedref ej utan framgång sin särskilda lilla affär i gårdarna. Han gjorde mynt han med och detta i bokstaflig mening; silfverpenningar af bly, men växlade helst bort dem. Se här min personliga erfarenhet af "Lill-Kains" tillvägagående.

Strax från första början ville "Lill-Kain" närma sig undertecknad, men gifvet är, att hans ansats ej kröntes med framgång. Folkblyg var jag som andra barn i den ensliga bygden, förstod inte brytningen och hade mina gifna betänkligheter mot den farliga oguding, som slagit den beskedlige Abel ihjäl, ett dåd, som djupt upprört mig. Då han kom emot mig, då backade jag mot dörren, då han kom närmare, kröp jag ut i förstun och till sist flydde jag ut på gården. Han stannade på bron, tog upp ett blänkande grant mynt och sade:

"Så mike penge har du iste. Har du nå' penge din stackare?"

Det där förstod jag och det var visst ett pröfvadt utmaningssätt. Helt förtrytsamt tog jag upp och stack framför hans näsa en 24-skilling i silfver, en faddersgåfva, som gjorde mig omätligt rik.

Nu fick "Lill-Kain" gno på många hvarf, innan jag förstod hvad han menade. Han gjorde sina pengar själf af bara bly, den gossen, och så riktiga pengar sedan! Nu blef jag nyfiken. "Lill-Kain" bad mig bara skaffa ved och göra upp en eld nere i kammaren, så skulle jag få se.

Nåja, han smälte bara upp en liten blyklump i en lödslef. Och sedan tog han ur sitt lilla bylte en tång, i hvars skänklar han helt hastigt inpassade två stycken 24-skillingar med olika sidor mot hvarandra. Med denna prägeltång tog "Lill-Kain" en smula af smältblyet ur slefven och kastade produkten i en liten vattenlok för att få den svalnad. Så tog han slidknifven, skar bort blyskarfvet och krusade kanten. Innan jag visste ordet af, fick jag med förfärliga stora ögon se den glänsande slanten, till alla delar som en 24-skilling, men mycket vackrare än min. Det hade gått som ett nafs för "Lill-Kain" att laga i ordning den härligaste 24-skilling! Hvad jag beundrade "Lill-Kain" och den dejelige konst han kunde.

"Ge mick tolf skilling och tin gamle fule pång, så får du min nye vackre pång!" föreslog "Lill-Kain".

Jag har ingen 12-skilling att bjuda som "uppgäld" och ingenting annat heller. Till sist var "Lill-Kain" hygglig nog att mot min nya vackra bibliska som vederlag hålla till godo med en äkta 50-öring för en falsk. Men då skulle jag också tala väl för hans affär hos andra pojkar, hvilket jag uppriktigt lofvade.

— — — —

"Stor-Kain" och "Lill-Kain" gingo vidare fram på ett sätt, som visade att de ej tänkte komma igen och tacka för sist. Ett hiskligt skojarrykte dök upp efter dem, hvarhelst de foro fram brännande marken efter sig. Till deras operationsplan hörde tydligen att sköfla fort och dra sig hastigt undan utöfver det öppna, omätliga sköflingsfältet, som låg dukadt för de ulfvarna två. Och så försvunno de i vida världens okända fjärran där nord bakom älfvar och åsar.

Med tiden spordes ett långväga rykte, att "Stor-Kain" anträffats mördad såsom hämd för någon missgärning begången i det aflägsna och okända Polen. Hvad det var kunde dock ingen säga och än mindre visste någon berätta, huru detta sammanhang blifvit kändt. Ej ett ord därom förekom i den allt annat än smarta lokaltidningen.

Många år hade gått, och till fädernehemmet, som nu var förbytt, kom en åldrig och fattig gäst, som nog brukade göra hederligen rätt för sig i gårdarna. Han var aktad som äran själf och bar ett ärans namn. Om han var son till fältmarskalken Klercher, hjelten från finska kriget, eller dennes brorson kan jag icke säga. Till yrket var han emellertid konstförvandt, och på sin vandring genom bygden bar han hela sitt tryckeri med papper, stilar, press och allt i en låda på ryggen. Sin verksamhet idkade han under uppehållet i gårdarna. Visor, skaldestycken och annat smått skillingstryck, allt af odladt och vederhäftigt slag utgingo från denna officin och skänkte den fattige ädlingen det uppehälle han behöfde, liksom bygdens folk mycket godt och läsbart. Ära öfver gamle

SVENSK-AMERIKANSKA

Hönsboken

Handledning i skötseln af Höns, Ankor, Gäss, Kalkoner, Pärlhöns etc. Utarbetad efter senaste och tillförlitligaste amerikanska metoder. Med 72 illustrationer.

INNEHÅLL. 1sta Afd.: Inledning—Hönsfåglarne—Hönsgården—Hönsens utfodring och skötsel—Hönsäggens näringsvärde—Konservering af ägg—Att bereda slakthöna för marknaden—Hönsens sjukdomar. 2dra Afd.: Ankor—Ankskötsel—Gäss—Gässköteseln—Kalkoner—Pärlhönan och Påfågeln.

Pris, häftad, 40 Cents.

Portofritt tillsändt mot insändandet af beloppet.

C. Rasmussen Publ. Co.,

730-734 So. 4th Street, Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af ½ kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han göra begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erläggas för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående betyder antingen samma township eller ett dermed sammanhängande

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. CORRY.

Vice Inrikesministes.

N. B. — Utom dessa fribemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från jernvä-